

РЕШЕНИЕ

№ 9874

гр. София, 12.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в публично заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **12277** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на М. Й. М., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Д. П. от САК, срещу Заповед № 25-4332-004962/07.10.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР. Заповедта се обжалва като нищожна, евентуално – незаконосъобразна, като се твърдят допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните норми и несъответствие с целта на закона. Конкретно се сочи, че в заповедта не е посочена дата на твърдяното нарушение, което според жалбоподателя е важно, предвид, че разпоредбата на чл.171, т.1,т. „з“, „гг“ от ЗДвП е в сила от 07.09.2025г. Сочи се също, че разпоредбата на чл.171, т.1,т. „з“, „гг“ от ЗДвП е препращаща, но в ПАМ не е посочено за коя нарушена разпоредба се издава. Изтъква се, че жалбоподателят не е знаел за служебното прекратяване на регистрацията, за която и собственикът на автомобила не е бил уведомен. В тази връзка жалбоподателят се позовава на Тълкувателно постановление №2 от 05.04.2023г. на ВАС и ВКС. Излагат се и доводи, че не става ясно защо административният орган е наложил ПАМ за най-дългият срок. Моли се съдът да отмени оспорената заповед. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. П., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Допълнителни доводи излага в писмени бележки. Претендира разноси. Ответникът – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ СДВР не се явява по делото и не изразява становище по жалбата. Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства,

установи следното:

На 26.09.2025г. бил сключен договор с нотариална заверка на подписите между жалбоподателя М. Й. М. и А. Г. Г., по силата на който първият придобил МПС – лек автомобил марка „О.“, модел „К.“, с рег. [рег.номер на МПС] .

След извършване на продажбата автомобилът бил оставен в сервиз за техническо обслужване, откъдето бил взет от М. М. на 29.09.2025г., за да го закара до дома си в [населено място]. При управлението на автомобила в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]жалбоподателят бил спрял за проверка, при което след извършена справка било установено, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 03.06.2025г. поради липса на ЗГО. На М. М. бил съставен Акт за установяване на административно нарушение № 3887701 от 29.09.2025г. за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП – за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 07.10.2025г. И. В. Й. – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ СДВР издала процесната ЗППАМ № 25-4332-004962/07.10.2025г., с която е наложена на М. Й. М. принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б. „з“, „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че М. Й. М. управлявал лек автомобил „О. К.“ с [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], след като автомобилът е със служебно прекратена регистрация от 03.06.2025г. поради липса на ЗГО.

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка,съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като в него са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. В случая административният орган не е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП нарушения се налага мярката, но от изложените мотиви относно фактическите основания, става категорично ясно, че се касае за нарушението по чл.175,ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред. С оглед на това пропускът на административният орган да конкретизира и посочи коя точно хипотеза на чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП се явява правно основание за налагане на мярката не съставлява съществено нарушение. Не представлява съществено нарушение и липсата на посочена в ЗППАМ дата на нарушението, тъй като същата е ясно и безспорно изводима с оглед съставения АУАН – очевидно се касае за технически пропуск при описанието на фактическите обстоятелства, които несъмнено са известни на жалбоподателя с оглед извършената му проверка.

Оспорената заповед обаче е в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона поради следното:

Съгласно изложените в заповедта мотиви и посоченото в заповедта правно основание същата е издадена за това, че на 29.09.2025г. жалбоподателят е управлявал МПС, което е с прекратена регистрация. Това обстоятелство – че автомобилът е бил с прекратена към времето на проверката служебно регистрация не е спорно по делото и се установява от АУАН и от приложената справка за регистрациите на автомобила. Видно от същата справка, както и от представената по делото полица, на датата на нарушението /29.09.2025г./ е била сключена от жалбоподателя застраховка „Гражданска отговорност“ с валидност от 29.09.2025г. до 28.09.2026г. Въз основа на нея още същият ден е била служебно възстановена регистрацията на автомобила съгласно чл.143,ал.10 от ЗДвП. Посочената разпоредба предвижда, че служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите. Тоест, към датата на издаване на оспорената заповед автомобилът вече е бил надлежно регистриран. Това обстоятелство обуславя противоречието на ЗППАМ с разпоредбата на чл.22 от ЗАНН, според която принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. При наличието на сключена застраховка и възстановена регистрация на автомобила издаването на заповедта не би могло да бъде легитимно обосновано с посочените в чл.22 от ЗАНН цели, доколкото вече е било обезпечено движението по пътищата на процесното МПС с валидна застраховка „Гражданска отговорност“. С оглед на това заповедта се явява материално незаконосъобразна и несъответна на целта на закона.

При това положение не е необходимо обсъждане на наведените в жалбата доводи, касаещи срока на мярката и неуведомяването на собственика за прекратяването на регистрацията.

В обобщение на изложеното, оспорената заповед се явява незаконосъобразна на основание чл.146, т.4 и т.5 АПК и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разносните по делото, общо 1010 лв. за платена държавна такса и за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на М. Й. М. Заповед № 25-4332-004962/07.10.2025г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на М. Й. М. разноски по делото общо в размер на 516, 40 евро.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

